

Σε συνομιλίες η Κύπρος για την ΑΟΖ με τον Λίβανο. Οι επαφές που κάνει ο πρόεδρος της Κύπρου

Οι τεταμένες σχέσεις Ισραήλ-Λιβάνου και οι ραγδαίες εξελίξεις στη Μέση Ανατολή έχουν κινητοποιήσει τη Λευκωσία για επαφές υψηλού επιπέδου για την επικύρωση της ΑΟΖ με το Λίβανο. Έτσι ο πρόεδρος της Κύπρου Νίκος Χριστοδουλίδης συναντήθηκε με τον εμπειρογνώμονα περιφερειακής πολιτικής Ρούντι Μπραούντι, μακροχρόνιος υποστηρικτής του διαλόγου, της διπλωματίας και της ειρηνικής ανάπτυξης, ως προς τις ασφαλέστερες διαδρομές προς μεγαλύτερη σταθερότητα για ολόκληρη την Ευρω-Μεσογειακή περιοχή και άτυπο διαμεσολαβητή των δύο χωρών. Μάλιστα έχει γράψει και σχετικά βιβλία, όπως την «οριστικοποίηση θαλάσσιων

Συνόρων στην Ανατολική Μεσόγειο: Ποιος θα Είναι ο Επόμενος;» και «Ένα Κλειδί, Πολλαπλά Έπαθλα: Οριστικοποίηση Θαλάσσιων Συνόρων ανάμεσα στην Κύπρο, το Λίβανο και τη Συρία».

Ο κ. Χριστοδουλίδης και ο ομόλογός του από το Λίβανο, ο πρώην Γενικός Τζόζεφ Αουν, συμφώνησαν τον Ιούλιο να διαπραγματευτούν και να οριστικοποιήσουν μια γραμμή θαλάσσιων συνόρων . Και οι δύο χώρες αναμένουν ότι θα αποκομίσουν πολλά οφέλη από μια τέτοια συμφωνία, και η κατοχύρωση εδαφικών συνόρων στη θάλασσα θα καταστήσει ευκολότερη την προσέλκυση ξένων επενδυτών για την ανάπτυξη των ενεργειακών πηγών τους.

«Η επίτευξη συμφωνίας θα ανοίξει όλες τις πόρτες για την Κύπρο και το Λίβανο», δήλωσε ο κ. Μπαρούντι μετά από τη συνάντηση. «Οι τάσεις πηγαίνουν στη σωστή κατεύθυνση, και όχι μόνο σε σχέση με το Λίβανο. Ο πρόεδρος της Κύπρου έχει φιλόδοξα σχέδια εξωτερικής πολιτικής, ιδιαίτερα σχετικά με τις δραστηριότητες της Κύπρου τους πρώτους έξι μήνες του 2026, όταν θα έχει την προεδρία του συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

«Εκμεταλλεύτηκα επίσης την ευκαιρία να ευχηθώ στο πρόεδρο της Κύπρου καλή επιτυχία σε αυτή την αποστολή», πρόσθεσε, «ειδικά καθώς αναμένεται να εστιάσει όχι μόνο στην ενίσχυση της συνοχής της Ευρώπης, αλλά και στην ενίσχυση του ρόλου της Κύπρου ως γέφυρα μεταξύ Ευρώπης και γειτονικών χωρών.»

Πράγματι, η Λευκωσία έχει ένα φιλόδοξο πρόγραμμα για την προεδρία της και συνεργάζεται στενά με τη Δανία, που ασκεί την προεδρία αυτό το εξάμηνο , και την Πολωνία, που θα διαδεχθεί την Κύπρο. Η λεγόμενη«τριπλή προεδρία» βοηθά στη διασφάλιση συνέχειας από τη μία προεδρία στην επόμενη.

Ο κ. Μπαρούντι έχει γράψει αρκετά βιβλία και μελέτες σχετικά με το πώς τα υπάρχοντα εργαλεία του ΟΗΕ μπορούν να βοηθήσουν τις παράκτιες χώρες να συμφωνήσουν δίκαια και ισότιμα θαλάσσια σύνορα, να μειώσουν τις εντάσεις και να αποκομίσουν σημαντικά οικονομικά και κοινωνικά οφέλη. Έχει επίσης γράψει και μιλήσει δημόσια για διάφορες ευκαιρίες περιφερειακής συνεργασίας, από

διασυνδεδεμένα ενεργειακά δίκτυα και υπεράκτια αιολικά πάρκα μέχρι κοινή διαχείριση θαλάσσιων προστατευόμενων περιοχών.

Το 2023, απονεμήθηκε στον κ. Μπαρούντι το Βραβείο Ηγεσίας από το Transatlantic Leadership Network, ένα think-tank της Ουάσινγκτον, για τη «πολύτιμη συμβολή του στην οικοδόμηση μιας ειρηνικής και ευημερούσας Ανατολικής Μεσογείου».

Σε δεκάδες άρθρα, μελέτες, εμφανίσεις στα μέσα ενημέρωσης και ομιλίες, για παράδειγμα, ο βετεράνος της κλάδου έχει τεκμηριώσει την επιχειρηματική βάση για το νησιωτικό κράτος να γίνει κέντρο επεξεργασίας και διανομής φυσικού αερίου για τους γείτονές του. Αυτό θα περιελάμβανε την Κύπρο να δημιουργήσει έναν υπόθαλάσσιο αγωγό φυσικού αερίου προς την ευρωπαϊκή ενδοχώρα, ένα εργοστάσιο υγροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) που θα ήταν το μεγαλύτερο έργο που έχει ποτέ η χώρα, ή και υπεράκτια πλωτά συστήματα αποθήκευσης και υγροποίησης για την εξυπηρέτηση απομακρυσμένων χωρών δια θαλάσσης.

«Όλες αυτές οι μελέτες και οι παράγοντες που ανέδειξαν παραμένουν επίκαιροι σήμερα», δήλωσε ο κ. Μπαρούντι. «Η Κύπρος διαθέτει την εγγύτητα, τις τιμές γης και τις σχέσεις με τους γείτονές της για να γίνει ο συνεταιριστής όλων στις εξαγωγές ενέργειας, αλλά και να λειτουργήσει ως θεμέλιος λίθος για μια πιο σταθερή και ευημερούσα περιοχή.»

Amid Maritime Boundary Talks in the Region, Cypriot President Receives

International Energy Expert, Roudi Baroudi, on UN Demarcation Tools

NICOSIA – 29, September 2025: Cypriot President Nikos Christodoulides met today with the international energy policy expert, Roudi Baroudi, who presented copies of his two latest books, “Settling Maritime Boundaries in the Eastern Mediterranean: Who Will Be Next?” and “One Key, Multiple Prizes: Settling Maritime Boundaries Among Cyprus, Lebanon, and Syria”.

Baroudi, a long-time advocate of dialogue, diplomacy, and peaceful development as the surest routes to greater stability for the entire Euro-Med region, said he felt “honored to have been received by the President.”

Christodoulides and his Lebanese counterpart, former General Joseph Aoun, agreed in July to have their respective teams negotiate and finalize a maritime boundary line (MBL). Both countries expect to derive numerous benefits from such a pact, and having treated borders at sea will make it easier to attract the foreign investors required to develop their respective offshore oil and gas resources.

Reaching a deal “will open up all sorts of doors for Cyprus and Lebanon,” Baroudi said after the meeting. “The trends are going in the right direction, and not just vis-à-vis Lebanon. The President has ambitious foreign-policy plans, particularly with regard to Cyprus’ activities for the first six months of 2026, when it will hold the rotating presidency of the European Union.”

“I also took the opportunity to wish His Excellency every good fortune on that mission,” he added, “especially since it is expected to focus not only on shoring up Europe’s cohesion, but also on beefing up Cyprus’ role as a bridge between Europe and its neighbors.”

Indeed, Nicosia does have an ambitious agenda for its time in the presidency, and is working closely with Denmark, the current holder, and Poland, which will follow Cyprus’ term. The so-called “trio presidency” helps to ensure continuity from one presidency to the next.

Baroudi has published several books and studies on how existing United Nations tools can help coastal states to agree fair and equitable maritime boundaries, reduce tensions, and reap significant economic and social rewards in the bargain. He also has written and spoken publicly about a variety of opportunities for regional cooperation, from interconnected power grids and offshore wind farms to joint management of marine protected areas. In 2023, he was awarded the Transatlantic Leadership Award by the Transatlantic Leadership Network, a Washington think-tank, for what it described as

“his valuable contribution in building a peaceful and prosperous Eastern Mediterranean.”

In addition to these works, ever since 2011, when the full potential of the East Med’s offshore hydrocarbon deposits began to emerge, Baroudi’s advocacy role has seen him provide thought leadership for a variety of projects and proposals that would transform Cyprus into a regional energy hub. In dozens of articles, studies, media appearances, and speaking engagements, for example, the industry veteran has made the business case for the island nation to become a gas processing and distribution center for its neighbors. This would include Cyprus hosting one end of an undersea gas pipeline to the European mainland, a liquified natural gas (LNG) plant that would be the country’s largest-ever project, and/or offshore floating storage and gasification units(s) to serve more distant customers by ship.

“All of these studies and the factors they highlighted are still relevant today,” Baroudi said. “Cyprus has the proximity, the land prices, and the relationships with its neighbors to make it everyone’s partner for energy exports, but also to serve as the bedrock for a stabler and more prosperous region.”

بارودي: استجزار الكهرباء والغاز من قبرص ينوع مصادر

الطاقة ويحميها من أي تداعيات جيوسياسية

**ARTISTIC MAP
ILLUSTRATION OF CYPRUS BLOCK 6
GAS & ELECTRICITY PLAY**

تبدو العلاقات اللبنانية القبرصية في حال تطور سريع وقد فتح هذا الباب رئيس الجمهورية العماد جوزاف عون فلاقى استجابة ورغبة عارمة لدى نظيره القبرصي كريستو دوليديس تجاه تطوير العلاقة بين البلدين الجارين وما لفت أن الرئيس القبرصي هو الذي بادر وطرح على الرئيس عون استئجار الكهرباء من قبرص إلى لبنان وقد تلقف رئيس الجمهورية اللبنانية هذه المبادرة وطلب من وزير الطاقة جو صدي متابعة الموضوع.

وفي هذا السياق أثنى خبير الطاقة الدولي رودى بارودي على مبادرة الرئيس القبرصي واللبناني، مؤكِّدًا وجوب الترحيب بأي خطوة من هذا

النوع باعتبارها نقطة انطلاق مهمة لتأمين الكهرباء للبنانيين وحل أزمة القطاع المستفحلة جزئياً منذ عقود وأن هذه الخطوة تأتي بعد الإعلان عن استئناف مفاوضات ترسيم الحدود البحرية بين البلدين. كما أثنى بارودي على الدور الذي يلعبه الرئيس عون في ملف الطاقة ككل واعتباره أولوية لما فيه من فائدة على الاقتصاد وتعزيز القدرات الاجتماعية للمواطنين اللبنانيين.

ولفت بارودي إلى أن هذه الخطوة ستتيح تزويد لبنان ما بين 150 و300 ميغاواط وفق مراحل متعددة ولا سيما بعد عام أو عامين على الأكثر عندما تبدأ قبرص بإنتاج الكهرباء من الغاز المستخرج من ENI & TOTAL ENERGIES حقولها البحرية خاصة حقل كرونوس الذي يديره كل من شركتي ما يعزز تنوع مصادر الطاقة وبأسعار مقبولة لا سيما وأن الحقل المعني في قبرص لا يبعد عن حقل زهر المصري سوى ٦٠ كلم ما يعني أن كلفة الإستخراج ستكون مماثلة لتلك المعتمدة في الحقل المصري وهي كلفة رخيصة نوعاً ما.

ولفت بارودي إلى وجود محطتين رئيسيتين لإنتاج الكهرباء في قبرص، بين ليماسول Vassiliko إحداهما بين لارنكا وليماسول، والأخرى في وبافوس، بقدرة إجمالية تقارب 1600 ميغاواط من دون الكهرباء المنتجة من الطاقة الشمسية وبالتالي يمكن للبنان الاستفادة من هذه الطاقة بكلفة يتم التوافق عليها موضحاً أن الكلفة ستكون أقل بكثير من كلفة الكهرباء المنتجة في لبنان عندما تبدأ قبرص العام المقبل باستخدام الغاز المستخرج من حقولها البحرية لإنتاج الكهرباء. ولاسيما البلوك رقم 6.

بارودي طالب الحكومة اللبنانية بالإسراع بوضع الأطر الإصلاحية والتنظيمية للقطاع بشأن استرجار الكهرباء من قبرص وبإعداد دراسة جدوى اقتصادية تأخذ في الاعتبار كلفة الاسترجار ولفت أن محطة هي المحطة التي تصدر الغاز في 2026، على أن يواصل Vassiliko لبنان مساعيه لربط شبكته بالشبكة السورية للحصول على دعم إضافي كهربائي عن طريق محطة دير نبوح، بما في ذلك محطة الكسارة في منطقة البقاع.

قبرص تُنتج 5 آلاف ميغاواط! ما حصّة لبنان منها؟

المركزية- على وقع التحديات الأمنية وتهديداتها، يجهد رئيس الجمهورية العماد جوزاف عون لتحريك الملفات الاقتصادية الاستراتيجية التي من شأنها أن تُنهض البلاد من كبوتها التي أوصلتها إلى حدّ الانهيار... فهو لا يوفّر فرصة وجوده في الخارج، حيث يكثّف من رحلاته الرسمية للهدف المنوّه عنه، إلا ويتطرق مع نظرائه العرب والأجانب إلى إمكانيات التعاون في سبيل تعزيز العلاقات الاقتصادية والمشاريع الاستثمارية مع لبنان.

وليست مفاوضات المثمرة التي أجراها مع نظيره القبرصي نيكوس خريستودوليدس خلال زيارته الرسمية الأخيرة إلى نيقوسيا، سوى الدليل الثابت على مساعيه الحثيثة إلى وصل لبنان بالخارج بعد انقطاع دام سنوات لأسباب باتت معروفة علّها "تُذكر ولا تُعاد"! ومن ثمار تلك الزيارة، الإعلان عن تحقيق تقدّم كبير في الجانب التقني من ملف استكمال المفاوضات حول ترسيم الحدود البحرية بين البلدين، والعمل على تحويل النتائج التقنية إلى صيغة سياسية قابلة للتنفيذ، على غرار اتفاق ترسيم الحدود مع إسرائيل الذي أُبرم في تشرين الأول

عام 2022 بوساطة أميركية...

لكن هذه الخطوة لم تكن الوحيدة التي خرج بها الرئيسان اللبناني والقبرصي من لقاء نيقوسيا، بل أحدث طرح الرئيس خريستودوليدس مَدَّ كابل بحري من الجزيرة لتزويد لبنان بالكهرباء، خرقاً في ملف الطاقة اللبنانية النازف، على رغم أن الطرح يتطلب دراسة جدوى مفصّلة تسبق الحماسة على المضي فيه...

إذ في انتظار وصول وفد تقني قبرصي إلى بيروت في الأيام المقبلة لاستكمال المفاوضات حول ترسيم الحدود البحرية بين البلدين، يستعدّ وزير الطاقة والمياه جو الصديّ لزيارة قبرص ولقاء المسؤولين الرسميين والمعنيين بقطاع الطاقة، بهدف متابعة الطرح القبرصي تزويد لبنان بالكهرباء، والاطلاع على حيثيات المشروع وتفاصيله كافة.

بارودي يرحّب... ويسأل

في غضون ذلك، يثني الخبير الدولي في شؤون الطاقة والعضو في "معهد شبكة القيادة عبر الأطلسي" في واشنطن رودي بارودي على طرح الرئيس القبرصي، ويشدد عبر "المركزية" على "وجوب الترحيب بأي مبادرة من هذا القبيل"، معتبراً أنها "خطوة جيّدة في مسار تأمين الكهرباء للبنانيين وبالتالي توفير الحلول الضرورية لأزمة القطاع المستفحلة طوال عقود".

ويُشير في السياق، إلى أن "مسافة 160.9 كيلومتراً تفصل بين لبنان وقبرص بما يدل على القرب الجغرافي بين البلدين، وهو عامل مساعد في تنفيذ المشروع. والعامل الآخر الذي يشجّع على البحث في إمكانية الاستفادة من هذه المبادرة، أن قبرص لديها محطة إنتاج كهرباء تقع بين لارنكا وليماسول، كما لديها محطة إنتاج Vassilikoss وهي الأكبر على الإطلاق تقع بين ليماسول وبافوس. والجدير ذكره في هذا الإطار، أن الإنتاج الكهربائي لقبرص يعادل 5 آلاف و400 ميغاواط تقريباً، ومن غير المعلوم حتى الآن الكمية التي ستزوّد بها لبنان من مجموع هذا الإنتاج".

ويخلص إلى التأكيد على "وجوب الترحيب بالمبادرة القبرصية مهما كانت كمية الكهرباء التي ستزوّدنا بها... وإذ نهنئ الحكومة اللبنانية على مشروع استرجار الطاقة من قبرص، عليها التنبّه إلى كلفة الاسترجار الباهظة لأن قبرص تباع الكيلوواط الواحد بمبلغ يتراوح بين 35 و40 سنتاً... وهذا رقم يجب التوقف عنده في دراسة

الجدوى، مع الإقرار بأهمية المشروع وانعكاساته الإيجابية على لبنان بما يساعد في حل أزمة قطاع الكهرباء المزمّنة".

"لذلك من الأهمية بمكان إعداد دراسة جدوى اقتصادية، مع التشديد على ضرورة تشجيع أي مبادرة تساعد الشعب اللبناني في تأمين ساعات تغذية إضافية من الكهرباء، ونحن نشدّ على يد الحكومة للمضي في هذه المبادرة... ولنترقّب من أي محطة ستزوّدنا قبرص الكهرباء وبأي كمية...وكلفة" يختم بارودي.

وفي الصورة أدناه محطة Vassilikoss للطاقة في قبرص

Qatar deserves global thanks – and a whole lot more

Most of the world is watching and waiting, hoping and/or praying that a hastily arranged ceasefire between Israel and Iran will hold. If it does, there will be sighs of relief virtually everywhere; if it does not, the State of Qatar should still be considered for the Nobel Peace Prize.

Yes, you read that correctly: even if the ceasefire that it helped to secure falls apart, Qatar should be considered for what many regard as the most prestigious prize on Earth.

I believe this because peace is more important than any other cause on Earth, and pound-for-pound, no country does more than Qatar to promote peace. Peace is more than a photo opportunity, more than a process that often allows belligerents to let their guns fall silent, more even than the gratitude of those whose lives and livelihoods are spared. It also serves other useful purposes, too, including as a commodity that promotes stronger growth and better socioeconomic development, and frees up resources for investment in education, healthcare, and transport infrastructure. Accordingly, achieving peace means more than simply not being at war: it means having the chance to better one's own situation by leaps and bounds. By extension, anyone who provides such a chance to anyone else deserves deep admiration.

By this measurement alone, Qatar's case for a Nobel is rock-solid – and has been for years, long before the world's most

powerful country asked it to obtain Iranian consent to a ceasefire. A quick glance at Qatar's track record reveals a foreign policy focused almost entirely on the peaceful resolution of differences. Over the past quarter-century, Qatari diplomacy has helped to resolve or mitigate multiple crises, disputes, and conflicts in too many places to count, including Afghanistan, Darfur, Gaza, Eritrea, Iraq, Lebanon, Russia and Ukraine, Sudan and South Sudan, and Yemen. These feats have included the winding down of one all-out civil war and the prevention of another, the brokering of several exchanges involving thousands of prisoners/hostages, the securing of temporary cease-fires, the resolution of dangerous constitutional deadlocks, and – most importantly – the kindling of hope in the hearts of millions.

Not surprisingly, Qatar's diplomatic corps is almost constantly and relentlessly engaged in one form or another of peacemaking. It does not always succeed, but its investments – both political and financial – in this mission pay dividends in other ways, too. Repeated successes are their own reward, but even “failure” both raises Qatar's profile and reaffirms its commitment to dialogue and peace. In addition, both the leadership and the professional diplomats learn important lessons from each and every engagement, making Qatari intervention increasingly effective over time. Just as importantly, this increasing effectiveness contributes to Qatar's growing reputation as an honest and capable broker, and that perception gives it still more influence, leverage, and flexibility going forward.

There are critics, of course. Many American officials, for instance, have criticised Doha for maintaining friendly relations with entities such as Hamas, the Taliban, and, indeed, the Islamic Republic of Iran. But when Washington and Paris wanted to end the presidential vacuum in Beirut, they turned to Qatar and other brotherly nations, which then helped to gain the acquiescence of Iran and Hezbollah. When

Washington wanted to negotiate the release of Israeli soldiers and civilians held in Gaza, it was Qatar that made it happen. When the first Trump administration wanted a negotiated exit from Afghanistan, it was Doha that made the contacts and hosted the talks. And when the current Trump administration decided it was time for Israel and Iran to end hostilities, it was the Qataris who delivered the Iranians – and this despite the fact that Iran had just retaliated against US air strikes by lobbing missiles at a US air base inside Qatar!

In effect, the peninsula is now a platform for peace promotion, and not by accident. As impressive as they are, even Qatar's obvious enthusiasm and evident aptitude for dialogue and diplomacy cannot account for the unprecedentedly large role it has come to play on the world stage.

Instead, today's Qatar is the product of a bold strategy rooted in both purpose and principle. Led by His Highness the Amir Sheikh Tamim bin Hamad al-Thani, the country's entire leadership views respect for international law and the maintenance of international peace and stability as existential objectives for Qatar and its population.

The Amir inherited some of this strategy from his father, but he has expansively built on it, adding both breadth of vision and depth of commitment. Even – and perhaps especially – when this approach has carried dire risks, His Highness the Amir has refused to waver, and his steadfast pursuit of fraternal relations among nation-states has continued. That resolve has been noted by state and non-state actors alike, and some former antagonists have even come to embrace and even emulate much of the Qatari approach.

That's why Qatar deserves the Nobel Peace Prize. Not because it helped end a war between Iran and Israel, but because no other country is so singularly dedicated to peace. It's the ideas behind its actions that make them special: that a country should not only refrain from seeking out conflict,

should not only keenly avoid conflict unless necessary, but should also actively seek to prevent, shorten, and/or mitigate conflict among other countries as well.

What could be more noble – and therefore more Nobel-worthy – than that?

- *Roudi Baroudi is an energy and policy expert with more than four decades of experience in both the private and public sectors. The author of several books, he currently serves as CEO of Energy and Environment Holding, an independent consultancy based in Doha.*
-

**Ρούντι Μπαρούντι: Να
Τερματιστεί η Σύγκρουση
Ισραήλ- Ιράν, πριν το Κόστος
της Γίνει μη Διαχειρίσιμο**

Σήμα κινδύνου για τις επιπτώσεις που θα έχει ο πόλεμος μεταξύ Ισραήλ και Ιράν, σε όλο τον κόσμο στέλνει ο ειδικός αναλυτής στα ενεργειακά Ρούντι Μπαρούντι. Σε συνομιλία που είχαμε μαζί του με αφορμή άρθρο του που δημοσιεύτηκε στους Gulf Times. Ο κ. Μπαρούντι εστιάζει στις ενεργειακές επιπτώσεις σημειώνοντας ότι «τα αποθέματα αργού πετρελαίου και φυσικού αερίου του Ιράν είναι, αντίστοιχα, τα δεύτερα και τρίτα μεγαλύτερα στον κόσμο. Ενώ το Ισραήλ έχει εξηγήσει ότι οι υποτιθέμενες πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν ως τον λόγο.

για τον οποίο ξεκίνησε τον πόλεμο, οι επιθέσεις του έχουν επικεντρωθεί επίσης στις υποδομές πετρελαίου και φυσικού αερίου του Ιράν. Πέντε από τα εννέα μεγάλα διυλιστήρια πετρελαίου του Ιράν είχαν πληγεί και τεθεί εκτός λειτουργίας, μαζί με αποθήκες και άλλες εγκαταστάσεις, ενώ οι ισραηλινές δυνάμεις προκάλεσαν επίσης μια τεράστια πυρκαγιά στο κοίτασμα φυσικού αερίου South Pars, το οποίο το Ιράν μοιράζεται με το Κατάρ – και το οποίο περιέχει σχεδόν τόσο φυσικό αέριο όσο όλα τα άλλα γνωστά πεδία φυσικού αερίου στη Γη. Επίσης οι ιρανικές επιθέσεις εναντίον του ισραηλινού συγκροτήματος διυλιστηρίων στη Χάιφα οδήγησαν στο κλείσιμο αρκετών υπεράκτιων πλατφορμών, μειώνοντας περαιτέρω την περιφερειακή παραγωγή υδρογονανθράκων».

Ο κ.Μπαρούντι εκτιμά ότι η κατάσταση μπορεί να επιδεινωθεί. «Η καταστροφή ή η διακοπή της ικανότητας του Ιράν να εξαάγει, να επεξεργάζεται, να διανέμει και να εξαάγει υδρογονάνθρακες θα προκαλούσε τεράστια προβλήματα στο εσωτερικό και θα ασκούσε ανοδική πίεση στις τιμές παντού, αν και ο παγκόσμιος αντίκτυπος θα ήταν πιθανότατα διαχειρίσιμος. Η κατάσταση θα ήταν πολύ πιο ανησυχητική εάν οι ισραηλινές επιθέσεις έπλητταν την περιοχή Μπαντάρ Αμπάς. Αυτό θα μπορούσε να προκαλέσει την εκτόξευση των τιμών του φυσικού αερίου – και άλλων μορφών ενέργειας – στις παγκόσμιες αγορές», τονίζει.

Δίνει μάλιστα μεγάλη έμφαση στα στενά του Ορμούζ καθώς συνδέει αρκετούς άλλους από τους πιο παραγωγικούς παραγωγούς πετρελαίου και LNG στον κόσμο – συμπεριλαμβανομένων του Ιράκ, του Κουβέιτ, του Κατάρ και της Σαουδικής Αραβίας – με τους πελάτες τους στο εξωτερικό.

«Ως αποτέλεσμα, κάθε μέρα, περίπου το ένα τέταρτο των παγκόσμιων αναγκών σε αργό πετρέλαιο και LNG εξέρχεται από τον Κόλπο μέσω του Ορμούζ, καθιστώντας τον το πιο στρατηγικά σημαντικό σημείο συμφόρησης της εποχής μας. Εάν αυτή η ροή σταματήσει ή ακόμη και επιβραδυνθεί σημαντικά, οι συνέπειες θα μπορούσαν να είναι καταστροφικές για μεγάλο μέρος του κόσμου. Αν και οι περισσότερες από αυτές τις εξαγωγές συνήθως προορίζονται για τις αγορές της Ασίας, ακόμη και μια σύντομη μείωση του διαθέσιμου πετρελαίου και φυσικού αερίου θα μπορούσε να εκτινάξει τις τιμές του αργού πετρελαίου, που επί του παρόντος είναι λίγο πάνω από 70 δολάρια το βαρέλι, πάνω από τα 100 ή ακόμα και τα 120 δολάρια σύντομα. Αν μια τέτοια κρίση εφοδιασμού διαρκούσε για κάποιο χρονικό διάστημα, η παγκόσμια οικονομία θα εισερχόταν σε αχαρτογράφητα εδάφη. Όχι μόνο οι υπερβολικά υψηλές τιμές ενέργειας θα προκαλούσαν αύξηση του πληθωρισμού σε όλους τους τομείς, αλλά οι ελλείψεις καυσίμων θα μπορούσαν επίσης να παραλύσουν επιχειρήσεις κάθε μεγέθους και είδους. Μεταφορές και μεταποίηση, επεξεργασία τροφίμων και ιατρική έρευνα, παραγωγή ενέργειας, θέρμανση και ψύξη οικιακών συσκευών, ακόμη και το ίδιο το Διαδίκτυο: όλα

όσα εξαρτώνται από την ενέργεια θα μπορούσαν να επιβραδυνθούν σε μικρό βαθμό. Μια παγκόσμια ύφεση σχεδόν σίγουρα θα ακολουθούσε, και δεδομένου του τρέχοντος εμπορικού περιβάλλοντος, αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια ακόμη Μεγάλη Ύφεση».

Ο κ. Μπαρούντι καταλήγει ότι η πιθανότητα παγκόσμιας οικονομικής καταστροφής – για να μην αναφέρουμε τους οικολογικούς κινδύνους και τους κινδύνους για τη δημόσια υγεία που προκαλούν οι διαρροές πετρελαίου, πυρηνικών υλικών ή και άλλων τοξινών στο περιβάλλον – απλά δεν είναι ένας κίνδυνος που οι περισσότεροι έξυπνοι άνθρωποι θέλουν να βιώσουν.

«Επομένως, αρμόζει σε όσους έχουν τη δύναμη να αλλάξουν την κατάσταση να κάνουν ό,τι μπορούν για να τερματίσουν τη σύγκρουση προτού το κόστος της γίνει μεγαλύτερο από όσο μπορεί να αντέξει μια εύθραυστη παγκόσμια οικονομία»

Roudi Baroudi Presents Latest Work to Patriarch al-Rahi

Maronite Patriarch Cardinal Mar Bechara Boutros al-Rahi received the international energy affairs expert, Roudi Baroudi, who presented the Patriarch with a copy of his new book, recently published by Notre Dame University-Louaize (NDU). The book explores ways to resolve maritime boundary delimitation disputes by peaceful means among the countries of the Mediterranean basin in general, and the East Mediterranean region in particular, especially between Lebanon, Syria, and Cyprus. It is grounded in the provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea, relevant international treaties, and the jurisprudence of international courts.

The true cost of ocean plastic pollution

The problem of maritime plastic-waste pollution first became apparent in the 1970s. In the half-century since then, the problem has become ever more widespread, as scientific expeditions conducted by the Tara Ocean Foundation (of which I am executive director) have shown. Large pieces of debris, such as fishing nets, and their disastrous effects on marine life, are the most visible symptom. Such waste is estimated to kill more than one million seabirds and over 100,000 marine mammals annually, often through entanglement or suffocation, and promotes transport of invasive species, triggering a cascading effect on the ecosystems in which they play a central role.

Less visible, but more pervasive, are microplastics, which have been found in the deepest ocean trenches and all types of marine life. Microplastics can, among other things, modify bacterial and viral communities and disperse chemical toxins in food chains (often after being ingested by marine organisms). Some of these toxins, such as phthalates, are

associated with the chemistry of plastics, while others, such as pesticides and heavy metals, are absorbed by the plastic before it reaches the ocean and enters the food chain.

How these toxic substances interact with plastics has been the subject of much study. Plastic is comprised of monomers that have been chemically bonded to form long chains of polymers – ethylene, styrene, and propylene become polyethylene, polystyrene, and polypropylene. But the process of polymerisation is often imperfect, and some of the unpolymerised monomers that remain in plastic, like different types of styrene and bisphenol, pose major environmental and health risks.

Moreover, other chemical additives, including plasticisers, fillers, colorants, flame retardants, and antioxidants, are incorporated into polymer formulations to modify their properties. And non-intentionally added substances (NIAS) – impurities, raw materials used in manufacturing, byproducts, and degradation products – bind to finished plastics. In most cases, because free monomers, additives, and NIAS are simply trapped within the tangle of polymer chains, rather than being chemically bound to them, they are more likely to leach out during the production, use, and disposal of plastic, migrating into liquids, gases, and solids. Some 16,000 such molecules have been identified, but their effects are still not fully known, nor is their toxicity, which can change depending on how they are combined. What we do know is that one-quarter of these 16,000 molecules are pose a hazard to human health or the environment by disrupting biochemical processes in living organisms.

Halting the flow of microplastics and toxic pollutants into the world's bodies of water is a Sisyphean task. Nevertheless, scientists are trying to stem the problem. For example, the Tara Europa expedition, in coordination with the European Molecular Biology Laboratory and more than 70 scientific institutions across the continent, has spent the past two

years investigating how these hazardous substances make their way into the seas and oceans bordering Europe. The mission plans to share its findings soon.

But the generation of toxic waste and debris is not the only way that plastic can harm ocean health. The plastics industry has been a major driver of climate change, accounting for an estimated 3.4% of global greenhouse-gas (GHG) emissions. Plastic production is on track to contribute 15% of GHG emissions by 2050, exacerbating global warming and thereby increasing the threats to marine life, which is sensitive to rising water temperatures.

Because plastic degrades the entire biosphere, not just the ocean, it is not a waste problem that can be solved by a few sustainability-minded citizens' recycling efforts. This is a systemic crisis that requires an economy-wide solution. A better approach is to understand plastic as one of the "new entities" that must not leak into the environment, a view initially formulated by the Stockholm Resilience Centre in its work on planetary boundaries and later endorsed by the United Nations. While acknowledging the impossibility of defining a precise threshold for harm, such an approach highlights the need for a drastic reduction in plastic use.

Research suggests that it would be economically feasible to halve global plastic production at a cost which would almost surely be less than the cost of inaction. But, according to a recent study by researchers at the University of California, Berkeley, even this reduction would not be enough to limit global warming to 1.5° Celsius above preindustrial levels, the target set by the Paris climate agreement. Instead, they found that meeting this goal would require a 75% reduction in plastic production compared to 2015.

‘THE POSSIBILITIES ARE ENDLESS’: ENERGY EXPERT LAUNCHES NEW BOOK ON RESOLVING MARITIME BOUNDARIES

ZOUK MOSBEH, 23-04-2025: Energy expert Roudi Baroudi signed copies of his latest book during a launch event at Notre Dame University – Louaize on Wednesday.

The book, “Settling Maritime Boundaries in the Eastern Mediterranean: Who Will Be Next?”, is part of Baroudi’s years-long effort to promote regional energy cooperation. In it, the author makes the case that if East Med countries are serious about exploiting their offshore hydrocarbons, they need to settle their maritime borders in order to attract the major energy companies whose technical and financial muscle are virtual prerequisites for undersea oil and gas activities.

Co-hosted by the Office of NDU Publications (which published the book) and the university's Office of Research and Graduate Studies, the signing event took place at NDU's Pierre Abou Khater Auditorium. All proceeds from sales of the book will go toward Student Financial Aid at NDU.

Inspired by the landmark US-brokered October 2022 agreement that saw Lebanon settle most of its maritime boundary with old foe Israel, the new tome stresses the need to define other East Med borders as well, including those between Lebanon and Cyprus, Lebanon and Syria, Syria and Cyprus, Cyprus and Turkey, and Turkey and Greece.

Publication was delayed by the outbreak of the Gaza war in October 2023, but the author says that conflict – which also led to massive destruction and loss of life in Lebanon – only underlines the need for regional players to find a new *modus vivendi*.

“We can’t keep doing the same things over and over again, and then expecting a different outcome,” Baroudi said during the NDU event. “For the first time in many years, all of Lebanon’s branches of government – Parliament, Cabinet, and Presidency – are fully functional. We have to start thinking of ways to reduce the scope for friction, to open the way for foreign investment, and hopefully start producing offshore gas.”

“Almost all of Lebanon’s energy needs are met by imported hydrocarbons; imagine if we discover enough gas to provide 24/7 electricity to all Lebanese,” he added. “And what if we had enough to start exporting it, too? Lebanon’s coast is less than 100 kilometers from Cypriot waters: this means that once the island and its partners have built a pipeline and/or a liquified natural gas plant, Lebanese gas could flow straight into the entire European Union, one of the world’s largest energy markets. The possibilities are endless. And now imagine all of the countries of the region having similar prospects – just because they finally got around to figuring out where their national waters begin and end.”

In addition to the manifold benefits of energy security and lucrative export revenues to fund domestic investment in things like education, healthcare, fighting poverty, and transport, Baroudi said the exercise of negotiating sea

borders could help build trust and good will.

“There isn’t enough of those commodities in the East Med region, and often for good reason,” he explained. “But we have to start somewhere, and maritime boundaries are a great place to do that because they open the way for investment and various forms of cooperation, direct or indirect, including fisheries monitoring and regulation, marine protected areas, tourism, weather forecasting, search and rescue, etc.”

With more than 47 years of experience, Baroudi has worked in multiple fields, from electricity, oil and gas, and petrochemicals to pipelines, renewables, and carbon pricing mechanisms. He also has led policy and program development with, among others, the World Bank, the US Agency for International Development, the International Monetary Fund, and the European Commission. The author of several books – including “Climate and Energy in the Mediterranean: What the Blue Economy Means for a Greener Future” (2022) – as well as numerous studies and countless articles, his expertise has made him a highly sought-after speaker at regional energy and economic conferences. Currently serving as CEO of Energy and Environment Holding, an independent consultancy based in Doha, he is also a Senior Fellow of the Transatlantic Leadership Network, a Washington think-tank. In 2023, he received the TLN’s Leadership Award in recognition of his efforts to promote peace.

ENERGY EXPERT’S NEW MARITIME BOUNDARY BOOK ARRIVES AMID

WAVE OF EAST MED BORDER DIPLOMACY

Roudi Baroudi

SETTLING MARITIME BOUNDARIES IN THE EASTERN MEDITERRANEAN: WHO WILL BE NEXT?

NDU
NOTRE DAME
UNIVERSITY
— LOUAÏZE —
LEBANON
PRESS

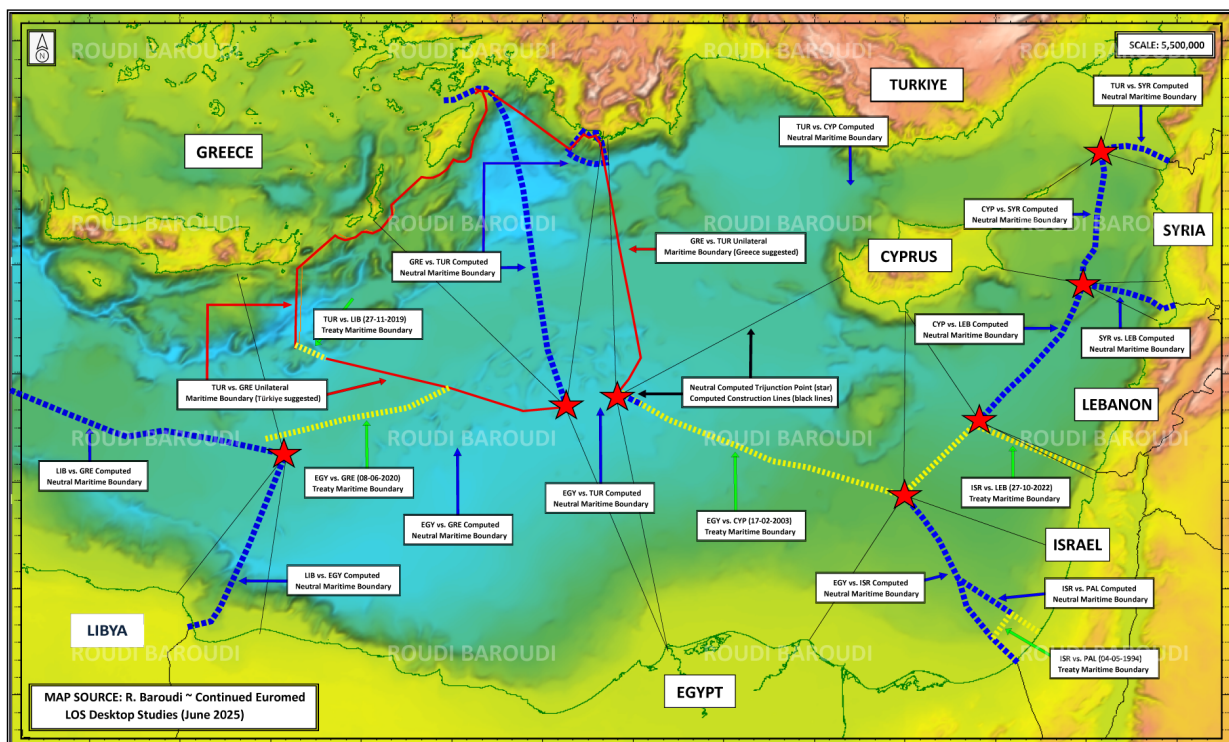
Recent weeks have seen multiple contacts among several countries including – Cyprus, Greece, Lebanon, and Syria – aimed at increasing cooperation among East Mediterranean

countries.

This flurry of diplomatic activity provides the perfect backdrop as Notre-Dame University – Louaize is pleased to announce that it will host a book launch and signing on April 23rd, welcoming international energy expert Roudi Baroudi as he releases his latest work, “Settling Maritime Boundaries in the Eastern Mediterranean: Who Will Be Next? ”

The book outlines the need for countries in the region to resolve their maritime boundaries, the energy and other economic opportunities that doing so could open up, and the legal, scientific, and technical means of ensuring that delimitation is fair and equitable. The volume even carries exclusive, high-precision maps indicating with unprecedented accuracy where the negotiated or adjudicated sea borders of several East Med countries would be, as per United Nations rules.

EURO MED RESOLVED & UNRESOLVED MBL 2025

Yellow lines - Fully Treated MBs.

Dark Blue dashed lines - 100% neutral strict equidistance lines (unresolved/disputed)

Red solid lines - Unilateral Claimed MBL

The book emphasizes that settling these unresolved boundaries – including those between Lebanon and Cyprus, Lebanon and Syria, Greece and Turkey, Turkey and Syria, Syria and Cyprus, and Turkey and Cyprus – is a necessary first step for those seeking to develop offshore energy resources. The advent of energy security and possible lucrative exports could have a profound effect on several states, allowing them to make historic investments in schools, hospitals, and transport infrastructure, all while creating well-paying jobs and reducing poverty and inequality. Baroudi also highlights a series of cross-border benefits, including reducing potential irritants between neighbors, building trust, and opening up new avenues for cooperation.

As a 47-year veteran of the energy industry, Baroudi has a wealth of experience to share, and does so frequently as an author and speaker, promoting energy as a catalyst for dialogue and peace wherever and whenever he can. He will be on hand for the launch at NDU's Pierre Abou Khater Auditorium beginning at 12:00 noon, answering questions and signing copies of the book for anyone who purchases one.

All sale proceeds will go toward Student Financial Aid at NDU.

